

தொன்மத்தின் மீது தவேகாந்தனுக்கு இருப்பது தீராக் காதலல்ல தீராக் காமம். தொன்மத்தையையுடைய திய தவேகாந்தனின் புனைகதைகளில் இரு விடயங்கள் அடிப்படையாக இருப்பதனை எடுத்துக் காட்டலாம். முதலில் ஏற்கனவே உள்ள நமக்கும் திரிந்திருக்கும் தொன்மத்தை முன் வைத்தல். அடுத்து அந்தத் தொன்மத்துக்கு சமாந்தரமாக இன்னொரு தொன்மத்தை உருவாக்கி இடபுகுத்துதல். இதைத்தான் “பிறந்தவர் உருவது பெருகிய துன்பம்” என்ற கருத்தியல் வழியாகச் சமீபகத்தில் ‘ஊடு நிகழ்த்துகை’ அவரால் மறைக்கொள்ளப்படுகிறது. அந்த ஊடு நிகழ்த்துகையோடு இணைந்த மீள் வாசிப்பின் கலைபுனைவாக நாவல் நீண்ட சில்கிறது. ‘கதை சொல்லல்’ ‘கதை இணக்கத்தல்’ ஆகிய இருவகை நுட்பங்களிலும் நுண்ணாற்றல் மற்றும் நுண் அனுபவம் கொண்ட தவேகாந்தனின் கதை விசயபட்டற் செயற்பாடு வாசிப்பை நேர்பட நடத்திச் சில்கின்றது... “என பரோசிரியர் சபா ஜயெராசா குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இங்கே கதை சொல்லல் என்பது ஏற்கனவேயுள்ள நமக்குத் திரிந்திருக்கும் தொன்மத்தை முன் வைத்தலகை குறிப்பதாகும். இந்தக் கதை சொல்லல் செயற்பாட்டிலும் தவேகாந்தன் எந்தவொரு மீறலையும் செய்ய திருக்கவில்லை. மாறாக கயவாகுமன் னனைப்பற்றிய குறிப்புக்கூடம் ‘‘ நாகவழிபாடு’’ மணிபல்லவம் ‘‘ பம்புகார் தமிழ்ப்பெளத்தத்துறவிகள் ‘‘ கடலோடிகள் ‘‘ மணி வியாபாரிகள் ‘‘ பம்புகார் நகரம் என எல்லாவற்றையுமே மீலத் தொன்மத்துக்கு ஒத்திசைவாகவே இயன்றவரை விபரித்துச் சினை நிரூபிக்கிறார். இது கதை சொல்லலில் வாசகனுக்கு இயல்பாவே ஒரு நம்பகத்தன்மையைத் தோற்றுவிக்கின்றது.

Written by - இராகவன் -

Saturday, 13 February 2021 10:28 - Last Updated Saturday, 13 February 2021 10:35

‘கதலை இணக்காதல்’ எனப் பதுதான் நமக்குத் திரிந்திருக்கும் தனமத்திற்குச் சமாந் தரமாக இன்னொரு தனமத்தலை உருவாகி இடையில் புகுத்துவது. இதிலே அஞ்சுகள் என்ற கதாபாத்திரம் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. அதனுடன் கோடன் ää மாதங்கிää “துறவி தரமகீ ரத்திää சங்கமின்னாளப் போன்ற துணைக்கதாபாத்திரங்களையும் இணைத்து புகுத்து தனமம் உருவாகக் கட்டிபுகுகிறது. இக்கதாபாத்திரங்களும் இடையே நிகழும் உரையாடல்களின் ஊடாகவும் அஞ்சுகளின் மானசீ உரையாடல் மற்றும் நினவைவு கபீர்தலின் ஊடாகவும் புனைவின் பெரும்பகுதி நகர்த்தப்படுகிறது. ஏற்கனவே வாசகனுக்குப் பரிசுசயமான தனமத்தலை வலுப்படுத்துதும் போக்கதைதான் அவதானிக்க முடிகிறது. இங்கே எந்தவொரு குறாக் கீட்டையும் நிகழ்த்துவதற்குத் தவேகாந்தன் எத்தனிக்கவில்லை. தனக்கின்றொரு மொழியை வாலாய்ப்படுத்துதிக் கொண்டு சீரான கதியில் முன்னேறிச் செல்கிறார்.

தவேகாந்தன் இயல்பாகவே நுட்பமாகக் கதலை புனையும் தாடனம் கைவரப்பெற்றவர். என்பதை இதற்கு முன்னைய புதினங்கள் சான்று பகர்கின்றன. ஒரு தடங்கலற்ற இயல்பான கதையோட்டம் இவரது தனித்துவம் எனலாம். இங்கே எடுத்துக் காட்டப்படவேண்டிய இன்னொரு முக்கிய அம்சம் யாதெனில் தவேகாந்தன் எழிதில் வாசகருக்கு உணர்வுத் திறந்துதலை ஏற்படுத்துதிக் கட்டிய வகையில் தனது கதை மாந்தரை உருவாகக் கட்டிய நுட்பத்தை கையாளக் கட்டியவராக இருக்கிறார். இந்தப் புதினத்தில் அஞ்சுகள் ää கோடன் ää மாதங்கிää போன்ற கதாமாந்தரங்களை இதற்கு எடுத்துக் காட்டாகக் கலாம்.

“... வய்யில் மலேமலேயேனெ ஏறி இளவனிலும் சட்டி கொள்ளத் தோடங்கியது. பின்னாலே நின்ற ஒரு பெருநிழல் மரத்தின்கீழ் சங்கமின்னாளச் சன்றமரந்தாள். சிறிது நேரத்தில் கோமுகித் திசையிலிருந்து வந்து துறவி சங்கமின்னாளின் அருகே அமர்ந்தார்.

வாறுங்கள் அடிகளே! என்று வரவற்றாள சங்கமின்னாள. பின் அவள் நிமிர்ந்து அவரை வறெறிதே பார்த்தாள். அந்த வறெறிதும் ஒரு களே வியயை அர்த்தமாக கியிருந்தது.

அஞ்சுகளையாரும் கண்டிருக்கவில்லை. அதுபோலத் தகவலும் கொண்டிருக்கவில்லை. அவன் இல்லாமல்தான் ஆனானெ இனிநாம் நம்பலாம். பௌத்தநெறி கொண்டிராதவன்; ஆனாலும் அவன் ஒரு திறன் கொண்டிருந்தான். அவன் மிகச் சிக்கலான தத்துவ விவகாரங்களையும் மிக நுண்மயாக விளங்கிக் கொண்டான். அவன் ஒரு பாட்டு எழுதிவிட்டுப் போயிருக்கலாம் என்பதே என்துக்கம். சதா இடையில் எழுத்தாணியும் ஏட்டு நறுக்குகளும் கொண்ட அலறந்தான். அவனுள் அது பெரிய விருப்பமாய் இருந்தது. ஆகியிருப்பின் காலம் கடந்தும் ஒரு நினவைக அப்பாட்டில் அவன் நின்றிருப்பான்..

அவனது நண்பர்கள்... கோடனும் மாதாங்கியும்....? அவர்களும் கடல் பொங்கியெழுந்த காலத்தில் புகாரில் இருந்திருப்பார்போல”

இந்தப் பகுதியை வாசித்து முடிக் கும் போது அஞ்சுகள் ää கோடன் ää மாதங்கிää ஆகியோரது இழப்பின் துயரத்தை வாசகன் உணர்வான். ஏனெனில் இந்த மஃவரினது கதாபாத்திரங்களையும் தவேகாந்தன் அந்தளவிற்குச் சிறப்பாக உருவாக் கி

Written by - இராகவன் -

Saturday, 13 February 2021 10:28 - Last Updated Saturday, 13 February 2021 10:35

வடிவத்தைத் துள்ளார் எனப் பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இதேபோல் குறிப்பிடத்தக்க இன்னொரு முக்கிய அம்சம் தவேகாந்தனின் மொழிப்புனைவாகும். இவ்விதம் தானம்ங்களை முன்வைத்து எழுதப்படும் புனைவுகளில் கையாளப்படும் மொழியின்பது முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருப்பது இயல்பானதுதான். தவேகாந்தன் இதனை நன்குணர்ந்து எழுதுவது வரவறேத்தக்கதுதான். அவர் இந்த வகைப்புனைவுகளைக் கான மொழியில் அத்தகவனங்கொள்கிறார். குறிப்பாக தனக்கென ஒரு மொழியைப் புனைவதில் தீவிர கவனம் செலுத்துகிறார். அது சில இடங்களில் வசீகரிக்கின்றது. சிறப்பாகவாமிருக்கிறது. ஆனால் வேறு சில இடங்களில் செயற்கதை தனமாகவும் புனைவை மீறித்துருத்திக் கொண்டுப்பதையும் குறிப்பிடவேண்டியுள்ளது. இவ்விடங்களில் தவேகாந்தன் மொழிப்புனைவைத் தவிர்த்துக் கொள்வதைப் பற்றி மீள்பரிசீலனை செய்வது சிறப்பாக இருக்கும். எனப்பது எனது தாழ்மையான கருத்து. இது அவரது பலமாக இருக்கும் வரவறேப்புக்குரியதாக இருக்கும். அது பலவீனமாகிவிடக்கூடாது.

தொகுத்து நோக்கும்போது “மகேலைகதா” ஒரு சமநிலையோடு எழுதப்பட்டிருக்கின்றது எனப்பதை அவதானிக்க முடிகின்றது. தானம்த்தின்மீதான தவேகாந்தனின் தீராக் காமம் தொடர்ந்து இயங்கவேண்டும் எனப்பதே எனப்போன்ற வாசகர்களின் பரேவா.

அனுப்பியவர்: bdevakanthan@yahoo.